

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΤΗΝ ΟΙΚΙΑΝ ΤΟΥ!

Περιοδικὸν ἐκδιδόμενον κατὰ Πέμπτην

Γραφεῖον: Ὅδὸς Δεληγεώργη ἀριθ. 36 — Μεταξὺ τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Πελοποννήσου.

Διευθυντῆς καὶ ἐκδότῆς: Ἰω. Π. Χρυσανθόπουλος.

Συνδρομὴ προπληρωτέα:

ἐν ἔτος 6 μῆνες 3 μῆνες

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ	6	3.50	2
ΕΚΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ	8	4.50	3

Οἱ προπληρώνοντες τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των λαμβάνουσι δωρεὰν τὰς «Ἐπαγγελίας» (μυθιστόρημα) καὶ τὴν κατὰ μῆνα ἐκδιδόμενην «Βιβλιοθήκην τῆς Οἰκογενείας» ἐκ 32 σελίδων.

Τιμὴ φύλλου: Λεπτὰ 10.

Τιμὴ ἀγγελιωῶν: 30 λεπτὰ δι' ἕκαστον στίχον

"Ὅταν αἱ συνδρομαὶ στέλλωνται ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ γραφεῖόν μας διὰ συστημένης ἐπιστολῆς, τὰ ταχυδρομικὰ εἶναι εἰς βῆρος τῆς «Οἰκογενείας.»

Ἀπαντες οἱ ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν συνδρομηταὶ λαμβάνουσι τὸ φύλλον ἀπ' εὐθείας ταχυδρομικῶς.

Πωλεῖται κατὰ φυλλάδια: Ἐν Ἀθήναις, εἰς τὰ ἐν ταῖς πλατείαις περίπτερα ἐν ταῖς ἐπαρχείαις εἰς τὰ Ἵποπρακτορεῖα τῆς «Ἐταιρείας τοῦ Τύπου». Ἐκάστην Πέμπτην μ. μ. εὐρίσκειται παρὰ τοῖς ἐφημεριδοπώλαις τῶν ὁδῶν.

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

"Ὅπως τὸ λούλουδο ποῦ μου ὄδικες μαρᾶθηκε
Χωρὶς τὴ μρωδιά του νὰ τὴν χάσῃ,
Ἐτσι ἀλήθεια κ' ἡ φτωχὴ καρδιά μου χάθηκε
Χωρὶς τὴν καστανὴ μου νὰ ξεχάσῃ!

N. K.

Ὁ Πέτρος Βαρλά, πτωχὸς χειρῶναξ, ἔζη εἰς Σέβρας πλησίον τῶν Παρισίων, μετὰ τῆς συζύγου του Ἰωάννας καὶ τῶν τριῶν τέκνων των. Φίλεργος καὶ λιτὸς ὁ Πέτρος, οὐδέποτε γνωρίζας τὴν εἰς τὸ οἶνοπωλεῖον ἄγουσαν, φκονόμε τα ἐκ τῆς ἐργασίας περισσεύοντα αὐτῷ χρήματα, ἐργαζόμενος νυκτὸς καὶ ἡμέρας μέχρις οὗ ἠγόρασε τὴν μικρὰν καλύβην εἰς ἣν ἤδη κατῆκε.

Ἦτο πράγματι μικρὰ καλύβη, λιθόκτιστος καὶ κεραμοσκεπῆς περιβαλλομένη ὑπὸ βαθυσκίων δένδρων καὶ κεκαλυμμένη ἐξ ὀλοκλήρου σχεδὸν ὑπὸ κισσοῦ καὶ κληματίδος. Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ταξειδιώτου τοῦ διερχομένου τὴν γέφυραν τῶς Σεβρῶν ἐπὶ πολὺ ἀνεπαύετο ἐπὶ τῆς τοποθεσίας ἐκείνης.

Ὁ Πέτρος καὶ ἡ Ἰωάννα εἰργάζοντο καὶ φκονόμεον καὶ διεφύλαττον τοὺς πόρους τῆς ἐργασίας των μέχρις οὗ ἀπεπλήρωσαν τὴν καλύβην των καὶ τότε ἐκάλεσαν εἰς ἑορτὴν τοὺς φίλους καὶ συγγενεῖς των ἐπὶ τῷ εὐτυχεῖ γεγονότι.

Πάντα ταῦτα ἐγένοντο πρὶν ἐκραγῆ ὁ Γαλλο Γερμανικὸς πόλεμος τοῦ 1870· ὁ κληρὸς τῆς τότε ἐπιστρατεύσεως ἔλαχε καὶ εἰς τὸν Πέτρον, ὅστις ἤδη ἀνήκεν εἰς τὴν ἐφεδρείαν. Ἵπῆρξε πυροβολητῆς ὀνομαστὸς διὰ τὴν σκοπευτικὴν του δεξιότητα.

Αἱ Σέβραι μετ' ὀλίγον ἔπεσαν εἰς χεῖρας τῶν Γερμανῶν, ἀλλὰ τὰ Γαλλικὰ πυροβόλα ἔβαλλον ἐπιτυχῶς αὐτά, ἀπὸ τοῦ φρουρίου Βαλεριέν.

Ὁ Πέτρος Βαρλά ἦτο πυροβολητὴς τοῦ φρουρίου ἐκείνου, χειμερινὴν δὲ τινα ἡμέραν ἐνῶ ἵστατο παρὰ τὸ πυροβόλον του, παρουσιάσθη πλησίον του ὁ στρατηγὸς Νοέλ καὶ διηύθυνε τὸ τηλεσκόπιον του πρὸς τὴν γέφυραν τῶν Σεβρών.

— Πυροβολητὰ, ἀνέκραξεν αἰρνης ὁ στρατηγὸς χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὸν Πέτρον.

— Διατάξατε, στρατηγέ μου, ἀπήντησεν ὁ Πέτρος ὑποκλίνων.

— Βλέπετε ἐκεῖ κάτω ἐκείνην τὴν γέφυραν;

— Μάλιστα, τὴν βλέπω πολὺ καλὰ.

— Καὶ ἐκείνην τὴν καλύβην πρὸς ἀριστερὰ, ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα;

Ὁ Πέτρος κατέστη πελιδνός.

— Καὶ ἐκείνην τὴν βλέπω ἀπήντησεν ὑποτρέμων.

— Ἐκεῖ μέσα εἶνε Γερμανοί. Στείλέ τους κχιμιά σφαῖρα, παιδί μου, γιὰ νὰ ζυπνήσουν.

Ὁ Πέτρος ἔγεινεν ὠχρότερος, μ' ὄλον δὲ τὸ ἐπικρατοῦν ψῦχος, ὅπερ ἔκκμνεν ὄλους τοὺς ἀξιωματικοὺς νὰ τρέμωσιν ὑπὸ τοὺς μανδύας των, ἠδὲν αὐτὸς νὰ ἰδῇ εἰς τὸ μέτωπον τοῦ Πέτρον θρόμβους ἰδρώτους· ἀλλ' οὐδεὶς παρετήρει τὴν συγκίνησιν τοῦ πυροβολητοῦ. Διηύθυνε πρὸς τὰ ἐκεῖ τὸ στόμιον τοῦ πυροβόλου, ἐκκνόνισε τὸ κλεισιόσκοπιον καὶ ἐπυροβόλησεν. Οἱ ἀξιωματικοὶ μὲ τὰ τηλεσκόπια των, μάλιστα ὁ κχιμνός διεσκεδάσθη, διέκριναν τὴν ἐπιτυχίαν τῆς βολῆς.

— Ὠρξία, παιδί μου, μπράβο! ἀνέκραξεν ὁ στρατηγὸς παρατηρῶν μετὰ μειδιάματος τὸν Πέτρον.

— Διόλου γερὴ δὲν ἦτο προσέθηκεν εἶτα στάχτη ἔγεινε.

Μεγάλως ὁμως ἐξεπλάγη ἰδὼν ἀδρὰ δάκρυα αὐλακοῦντα τὰς παρειὰς τοῦ πυροβολητοῦ.

— Τί εἶνε, παιδί μου; ἠρώτησεν ὁ στρατηγὸς κάπως αὐστηρῶς.

— Μὲ συγχωρεῖτε, στρατηγέ μου, ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος ἀναλαμβάνων ἐκ τῆς συγκινήσεως, ἦτο ἡ οἰκία μου—ἡ μόνη μου ἐν τῷ κόσμῳ περιουσία....

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν)

Γ. * Π.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀξιότιμοι κ. κ. συνδρομηταὶ τῆς «Οἰκογενείας», οἱ καθυστεροῦντες εἰς τὴν συνδρομὴν των νὰ μᾶς πληρῶσωσι ταύτην, ὅπως μᾶς ἀνακουφίσωσιν ὀλίγον ἀπὸ τῶν ὑπερόγκων δαπανῶν μας.

Η ΔΥΣΙΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

(Ἀπόσπασμα ἐκ τῶν ἐντυπώσεών μου κατὰ τὴν εἰς Κεφαλληνίαν διαμονὴν μου).

Ἡ Μονὴ τοῦ Ταφιοῦ ἀπὸ τῆς τῶν Κηπουραίων, ὅπου καὶ ἡ ἔδρα τοῦ Καθηγουμένου, ἀπέχει περίπου εἰκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας· καὶ ἡ μὲν κεῖται ἐπὶ ἀποκρήμνου ἀκτῆς εἰς τὰ δυτικὰ παράλια τῆς νήσου, ἡ δὲ ἐντὸς μεγάλης κοιλάδος, εἰς ὕψος μέγα ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης.

Ἐκ βρίχου τινός τῆς πρώτης πηγάζει τὸ ὀνομαστόν ἐκεῖνο ὕδωρ, τὸ γενναιότερον φάρμακον κατὰ τῶν ἀσθενειῶν τοῦ στομάχου καὶ χάριν τοῦ ὁποίου πλῆθος ἀσθενῶν κατὰ τὴν καλὴν τοῦ ἔτους ἐποχὴν ἐπισκέπτονται τὴν Μονήν.

Μεταβάς καὶ ἐγὼ ἐκεῖ, νύτύχησα νὰ θαυμάσω τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς ἐρήμου καὶ ἀγρίας ἐκείνης τοποθεσίας ἐν ἣ ἡ δραστηριότης τοῦ Καθηγουμένου τῆς Μονῆς καὶ ἡ ἐργατικότης τῶν ἐβδομήκοντα περίπου καλογήρων καὶ δοκίμων ποιοῦσι θαύματα.

Οἱ ἄγριοι καὶ καταξήριοι ἐκεῖνοι βράχοι καθημερινῶς σκάπτονται καὶ μετῶ ὀγκωδῶν λίθων καὶ θάμνων εὐρίσκαι τις ἀκμαῖας ἀμπέλους, σπαρτὰ, ἐλαιόδενδρα, ἱκανὴν πρόσοδον παρέχοντα τῇ Μονῇ, ἐνῶ μεγάλοι λαχανόκηποι ἀφθονον παρέχουσι τὴν τροφήν εἰς τοὺς ἐργαζομένους καλογήρους καὶ τοὺς ἐπισκέπτας.

Πρὸ τινων ἐτῶν, μοι ἔλεγεν ὁ φιλοφρονέτατος καθηγούμενος δεικνύων μοι τοὺς καλλιεργημένους ἐκείνους τόπους καὶ εὐμενῶς παρέχων μοι πᾶσαν πληροφορίαν, πρὸ τινων ἐτῶν ἀντὶ ἀμπέλων ἐφύοντο ἀκανθαι καὶ ἀντὶ ἐλαιοδένδρων θάμνοι· ἐδῶ, ἐξηκολούθησε, καθένας ἔχει τὴ δουλειὰ του κοπιάζει μὲν, ἀλλὰ πράττει τοῦτο χάριν ὀρισμένου σκοποῦ, χάριν τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς του.

Καὶ πράγματι ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα ἐκείνων καλογήρων τῶν μακρὰν τῶν γηίνων τρυφῶν καὶ τῆς κοινωνικῆς τύρβης ζώντων, γέροντες τινες μόνον ἔμενον ἐν τῇ Μονῇ· οἱ ἕτεροι ἦσαν διεσκορπισμένοι τῆδε κάκεισε ἐντὸς τῶν ἀπεράντων ἀγρῶν, οἱ μὲν σκάπτοντες, ἄλλοι συνάζοντες τὰς πεσοῦσας ἐλαίας, ἕτεροι ἐργαζόμενοι ἐν τῷ ἐλαιοτριβεῖῳ, ἕτεροι πάλιν βόσκοντες τὰ ποίμνια καὶ τὰς ἀγέλας τῆς Μονῆς καὶ μόνον κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἑσπερινοῦ συνηθροίζοντο ὅπως, δύνοντος τοῦ ἡλίου, ἀναπέμψωσιν εὐχαριστήριον πρὸς τὸν Ὑψίστον καὶ ἀναπαυθῶσιν ἐκ τῶν κόπων τῆς ἡμέρας, ἐπὶ τινος ὥρας. Λέγω δὲ ἐπὶ τινος ὥ-

ρας, διότι ὁ κώδων τῆς ἐκκλησίας, ἐκκωφευτικῶς ἠχῶν θέλει ἀφυπνίσει αὐτοὺς τὴν 1ην μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥραν διὰ τὸν ὄρθρον καὶ λειτουργίαν μέχρι τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ὁπότε θέλουσιν ἐπαναλάβει τὰς ἐργασίας των.

Τὸ λαμπρὸν τῆς ἀνατολῆς θέαμα εἶνε ἀδύνατον νὰ ἰδῇ τις ἐκ τῆς Μονῆς, καθόσον, ὡς προεῖπον, αὕτη κεῖται εἰς τὰ δυτικὰ παράλια τῆς νήσου ἐπὶ τῶν πλευρῶν ὑψηλοῦ βουνοῦ μὴ ἐπιτρέποντος τὴν ἐκείθεν θέαν τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου τοῦ ὁποίου αἱ πρώται ἀκτίνες μόλις μετὰ δύο ὥρας ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς του χρυσίζουσι τὸν σταυρὸν τοῦ κωδωνοστασίου τῆς Μονῆς· τὴν δύσιν ὁμως δύναται τις ἀνέτως νὰ θαυμάσῃ, μὴ ὑπάρχοντος ἐνώπιόν του οὐδενός ἐμποδίου.

Ἦτο ἡ 5 1)2 μ. μ. ὥρα, ὅτε μόνος, ὡς συνοδὸν ἔχων τὸ σημειωματάριόν μου, κατηρχόμην ἀπὸ τῆς Μονῆς τοῦ Ταφιοῦ ἀφοῦ πρῶτον κατεβρόχθισα ὀλόκληρον ὀπτόν ὀρνίθιον εὐγενῶς προσφερθέν μοι ὑπὸ τοῦ περιπονητικῆτάτου Καθηγουμένου καὶ μαγειρευθὲν ἐκεῖ, τῶν κανόνων τῆς Μονῆς Κηπουραίων μὴ ἐπιτερόντων οὐδ' εἰς τοὺς ξένους τὴν κρεωφαγίαν, καὶ ἀφοῦ ἔπιον δεκάκις ἰσως ἐκ τοῦ ὡς χρύσταλλο; διαυγοῦς καὶ σιδηροῦχος ἐκείνου ὕδατος.

Μεγαλοπρεπὴς ὁ ἡλιος, τὸ χρυσοῦν αὐτοῦ ἄρμα ὑπερφάνως ὀδηγῶν, διέσχισε τὰ γαλανα τοῦ οὐρανοῦ δάματα, τρέχων πρὸς συνάντησιν τῆς ἐπίσης γαλανῆς θαλάσσης, καθιστάμενος ἐρυθρότερος ἐφ' ὅσον πρὸς ἐκείνην ἐπλησίαζε καὶ φωτίζων αὐτὴν διὰ τῶν ἐρυθροχρῶσων αὐτοῦ ἀκτίνων. Πέριξ αὐτοῦ πυρρὰ καὶ στακτόχροα νεφύδρια ζηλοτύπως, ἀλλὰ ματαιῶς πειρώμενα νὰ τὸν καλύψωσι καὶ ν' ἀνακόψωσι τὴν πορείαν του, καθίστων τὴν θέαν μαγευτικωτέραν, ἐνῶ ἐκεῖνος εὐθύ πρὸς τὸν σκοπὸν του χωρῶν καὶ γενναιοφρόνως φερόμενος περιέβαλλεν αὐτὰ δι' ἐρυθροῦ, ἐν εἰδει τριχάπτου πλαισίου, ὁ συνδυασμὸς τῶν χρωμάτων τοῦ ὁποίου ἐμάγευε τὰ ὄμματά μου.

Μόνον ὁ χρωστήρ τοῦ διασημοτέρου τῶν ζωγράφων, μόνον κάλαμος τοῦ μᾶλλον εὐφαντάστου τῶν ποιητῶν δύναται ἀμυδρῶς πως ν' ἀπεικονίσῃ τὸ μεγαλεῖον ἐκεῖνο, ὁπότε ὁ πύρινος ἐκεῖνος δίσκος κατὰ τὸ ἥμισυ ἐν τοῖς ὑγροῖς κελεύθοις εὐρισκόμενος, ἐφαίνετο ὡς σωρὸς ἀνθράκων παπυρακτωμένων.

Μέγας τοῦ οὐρανοῦ χῶρος ἐδέχετο τὸ ἐρυθρὸν αὐτοῦ χρῶμα ὅπερ, ἔχον ὡς κέντρον τὸν ὄλεον βυθιζόμενον ἀστέρα τῆς ἡμέρας, περιστοιχοῦμενον ὑπὸ τῶν μικρῶν ποικιλοχρῶων νεφῶν καὶ κάτωθεν τὴν ἀντανακλώσαν τὰ χρώ-

ματα ἐκεῖνα κυματόεσσαν θάλασσαν ἀπετέλει θέαμα ἐξαισίον.

Παρετῆρουν τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦτο θέαμα ἱστάμενος ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὑψηλοτάτου βράχου, πεντακόσια τοῦλάχιστον μέτρα ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

Κάτω ὑπὸ τοὺς πόδας μου, μέσῳ ἀποκρήμων ὑψωμάτων ἦτο ἡ ἀτραπὸς ἡ ἄγουσα πρὸς τὴν μονὴν τῶν Κηπουραίων, τὰ οἰκήματα τῆς ὁποίας μοι ἐφαίνοντο ὡς παιδικὰ ἀθύρματα· εἰ δὲ κατωτέρω ἠπλοῦτο τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐν τῇ ἀγριότητι αὐτοῦ ἔτέρμον Ἴόνιον πέλαγος τοῦ ὁποίου τὰ κύματα ἐρυθρούμενα ἐκ τῶν τελευταίων τοῦ ἡλίου ἀκτίνων ἐσχημάτ.ζον ποικιλοσχήμεους χρυσοῦς αὐλακας καὶ ἔτυπτον τοὺς γηραλέους καὶ ἀπορρώγας βράχους, οἵτινες ἀκλόνητοι ἐν τῷ μεγαλεῖῳ των καὶ ἀπηνεῖς ἐν τῇ σκληρότητι των ἐδέχοντο περιφρονητικῶς τοὺς κύτους των καὶ μετέβαλλον ταῦτα εἰς λευκοτάτους ἀφρούς.

Μακρὰν, πολὺ μακρὰν, πρὸς τὰ δεξιὰ μου, μόλις διεκρίνοντο αἱ κορυφαὶ τῶν ὄρεων τῆς Ἡπείρου καὶ Ἀλβανίας, ὡς ἔχνη ἐλαφρὰ μολυβδίδος εἰς τὸ ἄκρον παμμεγίστου κυανοῦ χάρτου. Ἀναμνήσεις ἱστορικαὶ μοι ἐπήλθον καὶ σκέψεις ἄλλαι....

Ἦδη τὸ ἄρμα τοῦ Φαέθωνος δὲν ἐφαίνετο πλέον· ἐβυθίσθη ἐν ταῖς ὑγραῖς τῆς θαλάσσης ἀγκάλαις, ἀφῆν τὰ ἐρυθρὰ του ἔχνη, ἄτινα, ὀλίγον κατ' ὀλίγου, ἐξηφανίζοντο, τοῦ ἡλίου ἀποβάλλοντος τὸ ἐρυθρὸν αὐτοῦ χρῶμα ἕνεκα τῆς ἐν τῇ θαλάσῃ καταδύσεώς του, ὡς ὁ πεπυρακτωμένος ἀνθραξ σβεννύμενος ἐν τῷ ὕδατι χάνει τὴν λάμψιν του.

Ἔστην ρεμβάζων καὶ ἀναλογιζόμενος τὸ μεγαλεῖον τοῦ μυστηρίου τούτου τῆς φύσεως, ὅτε ἡχος κωδῶνων διέκοψε τὰς σκέψεις μου.

Ἦσαν οἱ κώδωνες τῆς Μονῆς προσκαλοῦντες τοὺς καλογήρους διὰ τὸ ἀπόδειπνον.

Εἰς τὴν παραλίαν ὁ φλοῖσθος τῶν ἀγρίων κυμάτων, ὡς ὑποχθόνιος βοή, ἠνοῦτο μετὰ τοῦ ἡχοῦ τῶν κωδῶνων καὶ μετὰ τῶν κραυγῶν τῶν θαλασσίων πτηνῶν καταδιωκόντων τοὺς ἰχθῦς· εἰς τοὺς βράχους ἠδὲ πτηνῶν ἄσμα ἠνοῦτο μετὰ τοῦ ἡχοῦ τῶν κωδῶνων τῶν ἐπιστρεφόντων ἐκ τοῦ ἀρότρου βοῶν καὶ ἐκ τῆς βοσκῆς προβάτων.

Πάντα ταῦτα ἀπετέλου ἀρμονίαν ἀγνωστον διὰ τοὺς ἐν ταῖς πόλεσι βιοῦντας, ἀρμονίαν ἠτις φερομένη εἰς τὰ ὦτά μου ὑπὸ τῶ ἐλαφρῶς πνεόντος ἀνέμου μὲ ἔτερπεν, ἐνῶ οἱ λάμποντες ἀστέρες ἐξήρχοντο τῆς κρύπτῆς των, διαλυθέντος τοῦ ἐφ' ὄλην τὴν ἡμέραν καλύπτοντες αὐτοὺς φωτεινοῦ πέπλου τοῦ ἡλίου.

Ἦτο ἤδη ἑσπέρα, ὅτε ἔφθασα εἰς τὸ ἐν τῷ
ξενῶνι τῆς Μονῆς προσωρισμένον δι' ἐμὲ δω
μάτιον.

Παναγ. Χ. Μακρῆς.

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΝΙΚΟΥ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Μεθ' ὑπερηφανείας ἡ «Οἰκογένεια» ἀνα-
γράφει ἐνταῦθα ἓνα ἔτι φιλολογικὸν θρίαμβον
τοῦ προσφιλοῦς συνεργάτου τῆς Νίκου Κο-
τσελοπούλου. πράττει δὲ τοῦτο μετὰ πολλῆς
χαρᾶς, καθ' ὅσον φρονεῖ, ὅτι οὕτω φερομένη
εὐχαριστεῖ πάντας τοὺς ἀναγνώστας αὐτῆς
τοὺς ἐντρυφῶντας ἐν ἐκάστῳ φύλλῳ εἰς τὰ
χαριτωμένα ἔργα του. Ἀπλῆ εἶδησις ὅτι ὁ
Κοτσελόπουλος ἐπρόκειτο νὰ ἀπαγγεῖλῃ λυρι-
κᾶς ποιήσεις του ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ὀμίλου
τῶν φιλοτέχνων συνεκέντρωσεν ἐκεῖ τόσον
κόσμον, ὅσον δὲν εἶδεν ἀκόμη φιλολογικὸν ἀ-
νάγνωσμα. Ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων, κυ-
ριαὶ πολλαὶ καὶ ἐκλεκταὶ, ἀξιωματικοὶ, ἐπιστή-
μονες καὶ πλῆθος νεολαίας κατέκλυζον μέχρις
ἀποπνιγμοῦ τὴν εὐρείαν τοῦ ὀμίλου αἴθου-
σαν πολὺ πρὸ τῆς ὀρισθείσης πρὸς ἑναρξιν ὥρας.

Μετὰ βραχὺν περὶ τοῦ ποιητοῦ πρόλογον
τοῦ λογιῶν δικηγόρου κ. Ἐμμ. Γουβέλη, ὁ κ.
Κοτσελόπουλος, ἐν μέσῳ παταγωδῶν χειροκρο-
τημάτων ἀνῆλθε τὸ βῆμα. Πρῶτον ποίημα
ἀπήγγειλε τὸν Γιάννον καὶ τὴν Δάφνην,
εἰδύλλιον διακρινόμενον μετὰ τῶν ὀλίγων
ἑλλ. εἰδύλλιων διὰ τὸν πλοῦτον τῶν εἰκόνων,
τὴν ἀκρίβειαν τῶν παρομοιώσεων, τοῦ στίχου
τὴν καλλιπέπειαν καὶ τὸ ἀβίαστον καὶ ἀρμονι-
κὸν τῆς γλώσσης. Δεύτερον ἀπήγγειλε τὴν
φλογέραν τοῦ Μπάρμπα-Γιῶργη, εἰδύλ-
λιον δημοσιευθὲν πρὸ καιροῦ εἰς τὴν «Οἰκογέ-
νειαν» διακρινόμενον διὰ τὴν τρυφερότητα τῶν
αἰσθημάτων εἰς τὴν ζωντανὴν τῶν εἰκόνων πα-
ράστασιν. Καὶ ἔδρακε τὸ πλῆθος ἀκούον τὴν
πασίγνωστον θλιβεράν τοῦ ἀτυχοῦς πατρὸς ἱ-
στορίαν καὶ ἐξεπλήσσετο διὰ τὴν ζωνρότητα
τῶν εἰκόνων καὶ ἐπευφήμει τὸν ποιητὴν.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον ἐκορύφωσε τὸν ἐν-
θουσιασμὸν τοῦ πλῆθους ἦτο ἡ ἀπαγγελία
τοῦ ποιήματός του Οἱ ἔξ νεκροί. Ἐν τῷ
ποιήματι τούτῳ δὲν διακρίνει τις τὸν Κοτσε-
λόπουλον. Ἐχει τόσῃν δυνάμιν, τόσῃν πικρίαν,
τόσῃν χάριν, τόσῃν εἰρωνείαν, τόσῃν κυστικὴ-
τητα ὥστε ἀμφιβάλλει τις ἂν τοιοῦτον ποίη-
μα εἶναι ἔργον ποιητοῦ ὅστις διακρίνεται καθ'
ἡμᾶς ἰδίως εἰς τοὺς μικροὺς, τοὺς τρυφεροὺς
ἔρωτικὸς στίχους τῆς σχολῆς τοῦ Ἀἴνε καὶ

τοὺς μελαγχολικοὺς καὶ περιπαθεῖς, τῆς τοῦ
μακαρίτου Παπαρηγοπούλου. Τοὺς ἔξ νε-
κροὺς ἐπηκολούθησε τὸ σήμερον δημοσιευόμε-
νον χαριέστατον ποίημα «Ἐν σφάλμα τοῦ
Ἰψίστου» παταγωδῶς χειροκροτηθέν. Τελευ-
τῶν ὁ κ. Κοτσελόπουλος ἀπήγγειλεν ὀλίγα
χαριτωμένα ποιήματα ἐκ τῆς προσεχῶς ἐκ-
δοθησομένης ποιητικῆς συλλογῆς του: τὰ
Λουλουδάκια. Περὶ τῆς ἀπαγγελίας τοῦ κ. Κο-
τσελοπούλου πρέπει κατὰ νὰ λεγθῆ. Φυσικώτα-
τος, ἀνευ ἐπιτηδεύσεων καὶ ὑπερβολῶν κατορθῶν
διπλασιαζῆ ἀπαγγέλλων τὴν ζῶν καὶ τὴν δύ-
ναμιν τῶν ὠραίων ποιημάτων του, χωρὶς νὰ
κουράσῃ, χωρὶς νὰ βαρύνῃ τὸν ἀκροατὴν.

Εἶναι δὲ δεικαιοποιημένη ἐπαναλακιδάνο-
μεν ἡ τοιαύτη ἀγαθὴ περὶ τοῦ ποιητοῦ κρί-
σις ἡμῶν, διότι ἐν μέσῳ ἀπογοητεύσεως δια-
τελοῦντα τὸν ποιητὴν, ἡμεῖς πρῶτοι, τῷ πα-
ρέσχομεν ἐλευθέρως τὰς στήλας τοῦ περιοδικοῦ
μας, ἐπιζητήσαντες τὴν συνεργασίαν του, συν-
εργασίαν πολύτιμον διὰ τὸ περιοδικόν μας. Ὁ
κ. Κοτσελόπουλος κατέλαβε πλέον τὴν θέ-
σιν του ἐν τῇ φιλολογίᾳ, θέσιν κτηθεῖσαν διὰ
μελέτης μακρῆς καὶ τῆς ἀδιαφιλονεικῆτου εὐ-
φυΐας του καὶ ἐκ τῆς ὁποίας δὲν θὰ δυνηθῆ
νὰ τὸν καταρρίψῃ οὔτε ἡ ἀδιαφορία, οὔτε ὁ
φθόνος, οὔτε ἡ ἀδικία ἐπίθεσις τῶν κατὰ τινα
γνωστῶν σύγχρονον ποιητῶν εὐνοῦχων τοῦ
Παρνασσοῦ.

Ἐν τῷ Κοτσελοπούλῳ διαβλέπομεν τὸν
ποιητὴν τοῦ μέλλοντος.

ΕΝ ΣΦΑΛΜΑ ΤΟΥ ΨΥΣΤΟΥ

Γραφὴν κατ' Ἰούνιον, Ἰούλιον καὶ Αὐγουστον καὶ
ἀπαγγελοῦν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ὀμίλου τῶν Φιλοτέχ-
νων τὴν ἑσπέραν τῆς 4 Δεκεμβρίου 1893.

Α'.

Συχώρησέ με, πλάστη μου, ἂν θὰ τολμήσω
Μὲ μιὰ μου παρατήρησι νὰ σ' ἐνοχλήσω
Νὰ μου εἰπῆς, ὅς τοὺς μῆνας τούτους τοὺς ὠραίους
Τί σοῦ κατέβηκε νὰ φτειάσῃς τοὺς κορέους;

Μὲ ἔκαμαν πολλὰς νυχτῆς νὰ ξενυχτήσω,
Μοῦ πῆρην αἶμα δίχως νὰ κρυολογήσω,
Νὰ συχαθῶ μ' ἐκάνανε τὸν ἐκυτό μου,
Μὲ ἔκαμαν νὰ βλαστημήσω τὸν Θεό μου!

Ἀχ! ὅταν ἔφτειανες, Θεέ μου, τοὺς κορέους
Εἰς τοὺς παληοὺς καιροὺς τῆς πλάστης τοὺς ὠραίους
Ἄν ἐσκεπτόσουν πόσο ἔβλαπτες τὴν πλάστη
Ποτέ σου, Πλάστη μου, δὲν ἤθελες τοῦ φτειάσει.

Ἐν τὸν οὐρανὸ ψῆλα, Μεγαλαδύναμέ μου,
Ἐχεις κουνούπια καὶ κορέους; Γὰρ εἶπέ μου;
Ἄν ἔχεις, θέ μου, θὰ χῆς νοιώσει δίχως ἄλλο
Πόσο κακὸ ἔς τὸν κόσμον ἔκαμες μεγάλο!

Β'.

Ἦταν βραδεῖα ἀληθινὰ μαγευτικὴ
Ὁ κόσμος ὅλος χάρι ἐγελοῦσε
Καὶ ἡ δλόχρυση Σελήνη μαγιχὴ
Ἐν τὸν κόσμον τῆς ἀχτίδες τῆς σκορποῦσε.

Βαρέθηκα νὰ τριγυρῶ ἐδῶ κ' ἐκεῖ
Κ' ἐπῆγα ἔς τὸ φτωχὸ μου κρεββάτι
Νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴ μου ὄνειρο γλυκὺ
Ν' ἀναπαυθῆ τὸ σῶμά μου λιγάκι.

Κλείνω τὰ μάτια μου, γυρίζω ἔς τὸ πλευρὸ
Ἄλλάζω τὸ μικρὸ μου μαξιλάρι
Μὰ ἡσυχία δὲν κατώρθωσα νὰ ἔρω,
Ὁ ὕπνος δὲν ἐρχόταν νὰ με πάρῃ.

Μ' ἀπὸ τὴν κούρασι ἔς τὸ τέλος ἔς τὰ σωτὰ
Ἐκλείσανε τὰ μάτια μου κομμάτι
Καὶ ἀρχινῶ παῖξ με βλέφρα κλειστά
Νὰ χασμουριέμαι ἀπάνω ἔς τὸ κρεββάτι!

Γ'.

Ὁ Μορφεὺς τότε πλέον προβάλλει
Καὶ μοῦ δίδει θερμὴ ἀγκαλιὰ,
Ἄλλ' ἰδοὺ προχωρεῖ στρατιὰ
Μαυροφόρος, μεγάλῃ.

Τεραστίου μεγέθους κορέοι
Ποῦ τοὺς βλέπει κανεὶς κ' ἄπορεῖ
Προχωροῦν κατ' ἐμοῦ τολμηροὶ
Φοβεροὶ, πειναλέοι.

Μετ' ὀλίγον ἐκεῖ καταφθάνει
Στρατιὰ ἐκ πετώντων ἐχθρῶν
Καὶ σταθμὸν τῆς κ' ἐκείνη λαμπρὸν
Τὸ κρεββάτι μου κἀνει.

Τότε πλέον ἀνοίγω τὸ μάτι
Πλὴν μὲ βρέχει τοῦ τρόμου ἰδρῶς
Ἦτο φεῦ! ὁ ἐχθρὸς φοβερός
Ἐν τὸ φτωχὸ μου κρεββάτι.

Καθὼς ὅταν ἀγρίως θυμῶναι
Ὁ βορρᾶς ἔς τῆς Παλλάδος τὴν γῆν
Καὶ πετᾷ καθ' ἡμῶν μὲ ὄργην
Τῶν ὀδῶν μας τὴ σκόνη.

Οὕτω τῶρα κ' ἐγὼ μὲ μανίαν
Ἐπιπίπτω δριμύς φοβερός
Καὶ ἠττάται εὐθὺς ὁ ἐχθρὸς
Ἐν τὴν πολλὴν μου ἀνδρείαν.

Ἦ κροκόπεπλος ἤδη προβάλλει
Καὶ χρυσῶναι τριγύρω τὴν γῆν
Ὅτ' ἐγὼ παραιτῶ τὴν σφαγὴν
Μὲ βαρὺ τὸ κεφάλι.

Ὅπου στρέψω σωρεία πτωμάτων
Τὴν ἀγρίαν σκηνὴν μαρτυρεῖ
Ὅσοι ἔζησαν φεύγουν ὠχροὶ
Διὰ μέσου αἱμάτων.

Θυμὰ μέγα, μεγάλου ἀγῶνος
Τὴν πληθὺν θεωρῶ τῶν νεκρῶν
Καὶ θαυμάζω πῶς τόσον ἐχθρὸν
Κατενίκησα μόνος!

Θεέ μου, ἂν ἐπιθυμῆς νὰ δοκιμάσῃς
Ὅτι δὲν ἔπρεπε τὰ ζῶα αὐτὰ νὰ φτειάσῃς
Ἐλα μιὰ νύχτα ἀπ' τὸ οὐράνιο μου ραχάτι
Νὰ ξαπλωθῆς εἰς τὸ δικό μου τὸ κρεββάτι

Κι' ἂν ἀπὸ 'κει δὲν φύγῃς, θέ μου, δίχως αἶμα
Ἄν τὸν θεό Σου καὶ ἐσὺ δὲν βλαστημήσῃς
Καὶ ἂν ἰδῆς πῶς ἔς τὸν θεό μου εἶπα ψέμμα
Κορέους στείλε τότε νὰ με τιμωρήσῃς.

Ἐλα μιὰ νύχτα ἔς τὸ δικό μου τὸ κρεββάτι
Ἄν θῆς νὰ νοιώσῃς τί θὰ 'πῆ, θεέ, κορέος
Ἐλα ἂν θῆς νὰ μὴ σφαλίσῃς διόλου μάτι
Ἐλα ἂν θέλεις νὰ σὲ πιᾶσῃ τεταρταῖος!

Ἐλα, θεοῦλη μου, ἂν θῆς νὰ δοκιμάσῃς
Ὅτι δὲν ἔπρεπε κορέους νὰ μᾶς φτειάσῃς
Ἐλα μιὰ νύχτα ἀπ' τὸ οὐράνιο Σου ραχάτι
Νὰ ξαπλωθῆς εἰς τὸ δικό μου τὸ κρεββάτι!

Ν. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

**ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ
Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ**

Κάτωθεν τοῦ ὀμωνύμου Ἐνοδοχείου παρὰ τὴν
πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας.

Διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ ΑΝΔΡ. ΜΠΑΛΑΚΑΚΗ
Ἐν αὐτῷ κατασκευάζονται ἄρισται τούρται, φον-
τάν καὶ ὄλα τὰ γλυκύματα.

ΑΝΟΙΚΤΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Πρὸς τὸν κ. Δ . . .
Εἰς . . . (Αἴγυπτον).
Ἄγαπῆτέ φίλε,

Σοῦ ζητῶ συγγνώμην ποῦ σοῦ γράφω ἀνοικτάς ἐπιστολάς· τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι πολλοὶ ἄλλοι φίλοι, ἐκ διαφόρων μερῶν, ἀπαιτοῦσι, διὰ συχνῶν ἐπιστολῶν, νὰ τοὺς γράφω νέα τῶν Ἀθηνῶν καὶ . . . ἐν ἐκτάσει. Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, νὰ γράφω εἰς ἕκαστον τὸ κατὰ Λουκᾶν εὐαγγέλιον· Οἰκογενειακοὶ λόγοι τὸ ἀπαγορεύουν. Διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ θὰ γράφω, κατ' ἑκάστην ἐβδομάδα, μίαν ἐπιστολὴν καθολικὴν, δι' ὅλους τοὺς φίλους, ὅπως κάμνουν οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἀνατολίται.

Ὡς γνωστὸν, οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει Μικρασιῶται, μὴ γνωρίζοντες, κατὰ τὸ πλεῖστον γράμματα, ἀναθέτουσιν εἰς τὸν μᾶλλον γραμματισμένον συμπατριώτην των, τὴν σύνταξιν ἐπιστολῆς, ἐν ἧ οὗτος γράφει περὶ πάντων τῶν ἐν τῇ ξένη βιούντων συγχωρίων του. Τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν λαμβάνει ὁ προεστὼς τοῦ χωρίου καὶ τὴν Κυριακὴν, μετὰ τὴν θείκην λειτουργίαν, τὴν ἀναγινώσκει εἰς ἐπήκοον πάντων.

Ἐάν τις ἐξ αὐτῶν θέλῃ νὰ γράψῃ τι ἰδιαιτέρως, τότε καταφεύγει εἰς τοὺς κιατίπηδες, εἶδος γραφῶν τούρκων, ὀκλαδὸν καθημένων εἰς τὰς κεντρικωτέρας γωνίας τῆς Πόλης καὶ γράφοντας, ἐπὶ πληρωμῇ, οὐ μόνον ἐπιστολάς, ἀλλὰ καὶ ἀναφορὰς καὶ λοιπά. Ἐπ' αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως μοὶ διηγήθη φίλος τις ἐν ἄρκατᾷ ἀστείον ἐνέκδοτον, τὸ ὅποτον ἔάν δὲν σὲ δυσκρεστῆ θὰ σοῦ τὸ γράψω.

Ἐνας Ἀρβανίτης, ἔχων ἐπιείγουσαν ἀνάγκην νὰ γράψῃ ἐπιστολὴν πρὸς τὸν πατέρα του εἰς Σκόδραν καὶ μὴ εἰδὼς γράφειν μετέβη παρὰ τινι κιατίπῃ καὶ τὸν ἐρωτᾷ :

Μεχτοῦπ χαζῖρ βάρμε ;
ἦτοι: γράμμα ἔτοιμον ἔχεις ; Τὸ ἤθελεν ἔτοιμον διότι κατ' ἐκείνην γῆν στιγμὴν ἀνεχώρει τις διὰ Σκόδραν, εἰς ὃν θὰ εἶδιδε τὴν πρὸς τὸν πατέρα του ἐπιστολὴν.

Ὅταν μοὶ διηγήθησαν τὴν ἀνωτέρω ἱστο-

Ἄν ἐν μέσῳ φύχους τόσου αἰσθημάτων, θὰ προσήτε εἰς πυρκαϊάν μεγάλην ἔθνικὴν νὰ θερμανθῆτε, ἔλθετε ὅπου κατὸν ὄπλον δὲν ἐκπέμπει βοᾶς πάλιν, ἔλθετε σκελετὸν ἢ πεῖνα ἔχει καίμει τὸν γενναῖον ἢ δὲ μήτηρ τὸν υἱὸν τῆς βλεπούσα νεκρὸν νὰ πίπτῃ, μόνον ὅπως λόγῳ εἰς τὸν προκαχῶνα κύπτει τὴν στεφάνην ἀνυψοῦται ἢ μολὴ τοῦ Ἀρχαδίου.

Ὡς ἐπίσκοπος τῶν πρώτων τῆς θρησκείας ἡμῶν χρόνων, ὁ ἅγιος ἄνθρωπος οὐδένα ἐπιδείκνυται δεῖνὸν πόνον, ἐπειδὴ τὴν πίστιν ὅτι θεοὺς ζῆσαι αἰωνίως ὑψηλότερα σημεῖα ὁ ἀγνός των εἶχε βίος ὁ ἡγούμενος λαμβάνει τὴν πυράγραν καὶ προσμένει πότε θὰ πατήσῃ ὁ Τόρκος εἰς τὰ ἱερὰ τεμένη, ἔλθε μετὰ τοῦ μαρτυρίου τὴν στεφάνην ἀνυψοῦται ἢ μολὴ τοῦ Ἀρχαδίου

Ὅπως ἔλεγον, ὅποτε καταχθόνος τις ἦχος ἀναγγέλλει ὅτι κῆπου ρήματα ἔπαθε τὸ τέλειος, καὶ πρὶν τὸ αὐτὸν ἐκεῖνο βεβαίωσθαι φήμη νέα, τῶν βιβλίων ἔδον βλεπόντων νὰ κυμαίνεταί σημεῖα ὁ ἡγούμενός μου, λάβε τὸν δαυλὸν ποσοῦ νὰ γείνη ἢ σημεῖα των τῆς Κορήτης, τῆς Ἑλλάδος κατατεταχθῆν τὴν σημεῖαν ἀνυψοῦται ἢ μολὴ τοῦ Ἀρχαδίου.

Ὅπως λέγει στρατιώτης: πρὶν παρῆλθῃ ὄρα μία, ἦτο ἢ μολὴ τεφρώδης ἐρείπιον ἐρμύα, ἔλθε τῶν τραυματισμένων στεναγμοὶ καὶ ἐκνεύσαντων ἔλεγον προτιμητέα εἶν' ἢ μοῖρα τῶν θανόντων ἢ μακάριαι ψυχαί των, ἀμφοτέρους ψαλμῶδία εἰς τὸν οὐρανὸν προπέμπει ἐν ἀγγέλων συνοδείᾳ, ἔλθε μετὰ τοῦ μαρτυρίου τὴν στεφάνην ἀνυψοῦται ἢ μολὴ τοῦ Ἀρχαδίου.

Δεξιὰ του ἐξ Ἑλλάδος προύραρχος κρατεῖ τὸ ἔθνος μετὰ παρὰ τῆμα ἡρώων μ' ἀρετικῶν τὸ ἦθος· ἄλλο τίποτε δὲν ἔχει ἢ τὴν μητέρα νὰ μνησθῇ, εἰμὴ ὅτι τὴν ζωὴν του κερδία θὰ τὴν ποιήσῃ τὸ λαμπρότατον νομίζει θὰ αὐτὸ μνημόστυνον του, ἂν ἢ φήμῃ ἐκεῖ μείνῃ τῶν γενναίων παρῆλθόντων, ἔλθε μετὰ τοῦ μαρτυρίου τὴν στεφάνην ἀνυψοῦται ἢ μολὴ τοῦ Ἀρχαδίου

Μία δὲν στενάζει μόνον, ἢ ὡχρὰ διπλωματία· τρέμει μὴ ἢ φθισικὴ τῆς παλίου πύργου· πρὶν ἂν πάγοι τυραννίας εἶνε τὰ ἀνὰ τὸν ἄστρον, οἱ στρατοὶ, οἷς τρέφει, θέλουν σχίσαι τὰ ἐνδοθία τῆς, καὶ τοὺς πάγους θ' ἀναλύσῃ τῶν φοικτῶς ἀνασθητόντων καυστικῆ πνοῆ γενναίων τῶν ζωὴν περιφρονούντων, ἔλθε μετὰ τοῦ μαρτυρίου τὴν στεφάνην ἀνυψοῦται ἢ μολὴ τοῦ Ἀρχαδίου.

Ἐπειδὴ μόνον παρὰ ἔχον, δύστηνος, πατήρ μου Κορήτην, Χίρα μετὰ ψυχρὴν μεγάλην εἰς τοὺς μαχητὰς κηρύττει. ἄρτια τούτων ἂν οἱ Τόρκοι δὲν μ' ἀφῆσσαν νὰ θύσω, χῶμα λίγον νὰ τοῖς ρίψω μετὰ τοὺς ὄνυχας θὰ σκίψω, ἀλλὰ δούλους δὲν θὰ στέψω, νὰ μὰς λέγῃ κανεὶς πάλιν ἐλευθέρω θάλω νάμαι ὅταν πρὸς τὸν μαρτυρίου τὴν στεφάνην ἀνυψοῦται ἢ μολὴ τοῦ Ἀρχαδίου.

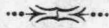
Τὸ ἡσυχαιότερον τῆς Κορήτης, ὄχι, ὄχι, δὲν ἐδέσθη ἂν τὸ ἀλγος εἰς τὸ στήθος πρὸς καιρὸν κατεπέσθη, Παρθία ὑπάρχουν ἔτι τὴν πυράγραν νὰ κρατήσων ἢ δὲ τελευταία πάλιν ἢ πασῶν τοῦ μνημοστέρας θὰ προσδέσῃ καὶ τὴν Κορήτην εἰς τὴν φυσικὴν μητέρα τὴν στεφάνην θάει φέρει ἢ μολὴ τοῦ Ἀρχαδίου.

ΤΟ ΑΡΚΑΔΙ

Ἄντ. Ι. Ἀνωτικῶδες.

Ἀθήναις συναδέλφοί των ἔχουν μεγαλειτέραν λίμαν, ἀλλὰ τὴν φυλάττουν διὰ τὰ... ὄτα τῶν πελατῶν των.

Υ.Γ. Ὁ φίλος μας Μ.Σ. ἔχει δύο χρόνια ποῦ με... ἀπειλεῖ νὰ μοῦ στείλῃ δύο μπουκάλια κρασί Σαντορινειό, ἀλλ' ἀτυχῶς τὸ ἐνθυμεῖται μόνον καθ' ἣν στιγμὴν ἔχει νὰ μοῦ ζητήσῃ τι.

Χθὲς πάλιν μοῦ ἐπανέλαβε τὴν πρότασιν, συστήσας μοι, δι' ἑκατοστὴν φορὰν τὴν μεγάλην ἡλικίαν τῶν οἴνων του.

— Πιστεύω, ἀπήντησα, ὅτι εἶναι παλαιό, διότι μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι πρὸ δύο ἔτων!

Σὲ ἀσπάζομαι

Φλοριδῶρ

ΑΙΝΙΓΜΑ

Ἐνῷ ὁ μεγαλιτέρος τῶν ἄλλων συναδέλφων
Καὶ μέλος τι ἐπιφανὲς τῶν κληρικῶν κατέστη
Κ' ἐνῷ, ὡς μόνος ἱκανός, εἰς τὸ πατριαρχεῖον
Ἀνήλθον, κ' ἐν τοῖς Φιλικοῖς κατεῖχον ἕψηλὴν θέσιν
Μ' ἐφθόνησαν.. Μ' ἐμίσησαν καὶ μ' ἐρίψαν στὸ κύμα
Πλὴν στὸν βυθὸν δὲν ἔφθασα, ἀλλ' ἐπ' ἀφρῶν ὑψώθη
Κ' ἐκείθεν εἰς τὸ πλοῖόν των μ' ἀνείλκυσαν οἱ Ρῶσσοι
Ἐν Ὀδησσῷ μ' ἐδέχθησαν οἱ ὑπ' ἐμὲ πολῖται
Πλὴν τῶρα εἰς τῶν Ἀθηνῶν τὴν γῆν ἡσύχως κείμεαι.

Μ' ἔλυσες ἔ; Μά, φίλε μου... δὲν εἶμ' ὁ Πατριάρχης
Ἄλλ' ἄφυγον καὶ περιττὸν τῶν νεωτέρων πλάσμα
Δίδον ζωὴν αὐτοτελῆ εἰς ὄσους μὲ ζητοῦσι...

(1891)

ΤΑΚΗΣ ΚΑΝΔΗΛΩΡΟΣ.

Λῦσις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ αἰνιγματος

Σκουφός—κουφός—κουφός.

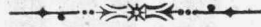
Λύται: οἱ κ.κ. Θ. Μ. Μελετόπουλος (Βόλος), ἡ δεσπ. Εὐφ. Δ. Μ. καὶ ἡ κυρ. Π. Μ.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

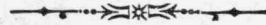
Εἰς ἀπόλαυσιν ἐκ τῶν σπανίων θὰ παρευρεθῶσιν οἱ φίλοι τῆς Τέχνης, τὸ προσεχὲς Σαββατον. Ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Ποικιλιῶν, δίδεται πρὸς τιμὴν τῶν Κρητῶν καὶ ὑπὲρ τοῦ συμπαθοῦς ζεύγους κ. Σ. καὶ κυρίας Μ. Δημητρακοπούλου, καλλιτεχνικῆ ἐσπερίς, τῇ συμπράξει τῆς κυρίας Παρασκευοπούλου, τῶν κ.κ. Σ. Καίσαρη, Λ. Σπινέλη, Μ. Σπινέλη, καὶ πολυμελοῦς χοροῦ, ἀπάντων εὐγενῶς προσφερομένων. Κατὰ τὴν ποικίλην ταύτην παράστασιν θὰ δοθῶσιν: Ἡ τσαούτας ὠραίας ἀνα-

μνήσεις ἀφείσα Ὀλονυχτιὰ τῆς Κρήτης μετὴν εὐρυθμον μουσικὴν τῆς, καὶ μετὸν θαυμαστὸν πυρρίχιον χορὸν τῆς. Μία πρᾶξις ἐκ τῆς Μερόπης. Μανδολινάται πέντε-ἑξ.—Ἀπαγγελίαι ὑπὸ τῆς κυρίας Παρασκευοπούλου, Οἱ Ζηλιάριδες νέα κωμῳδία τοῦ ἡμετέρου συνεργάτου κ. Ν. Κοτσελοπούλου καὶ μία ἄλλη κωμῳδία ὑπὸ τὸν τίτλον Γλωσσοκόπανα, ἀμφοτέραι διὰ πρώτην φορὰν παριστανόμεναι. Τίς δὲν θὰ σπεύσῃ;

ΤΟ ΑΡΚΑΔΙ

Τὸ ὄρατον ποίημα τοῦ κ. Α. Ἀντωνιάδου ὑπὲρ δημοσιεύομεν σήμερον, ἀπηγγέθη παρὰ τοῦ ἰδίου τὴν ἐσπέραν τῆς 5 Δεκεμβρίου ἐ.ἔ. ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Νομ. Σχολῆς τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου, εἰς τὸ πολιτικὸν μνημόσυον ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τῶν ἐν Ἀρκαδίῳ τῆς Κρήτης πεσόντων ἠρώων.

Ἀνέξοδοι ἀπαντήσεις.

Θ. Μ. Μ. Βόλον Διὰ πολλοὺς λόγους προτιμώμεν νὰ μᾶς γράψετε διὰ δελταρίων, ἄλλως τε ταῦτα εἶναι ἀσφαλέστερα τῶν ἐπιστολῶν τὸ δελτάριον οὐδὲ νὰ ἀναγνώσουν καταδέχονται οἱ ὑπάλληλοι... τοῦ Ρωμαίου καυχυδρομείου. Ὅταν ὁμως πρόκηται περὶ ἀπλῶν λύσεων αἰνιγμάτων, δύνασθε νὰ τὰ στέλλετε μετὰ πεντάλεπτον γραμματόσημον ὑπὸ κινητὴν ταινίαν καὶ μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν «χειρόγραφα». — ΑΝΑΔΦΑΒ. Πάτρας. Ἐλήφθησαν. Προσεχῶς δημοσιευθήσεται. — Π. Φ. Τρίπολιν. Ἐλήφθη. Προσεχῶς δημοσιευθήσεται. — Ι. Σ. Τ. Πύργον Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Παραγγελίας σου ἀδύνατος ἐκτέλεσις. — Π. Β. Δ. Αἴγιον. Ἐλήφθ. Προσεχῶς ἀπαντήσω. — Α. Γ. Κ. ἐλήφθησαν. Προσεχῶς δημοσιευθήσεται. ΦΙΛΑΜΜΩΝΙ. Ἐλλείπει χώρου πάλιν ἀνεβλήθη. Α. Δ. Α. Κ. ἀλάμας, φύλλον ἑλλειπὲς ἀνεπληρώθη. Ἡ Βιβλιοθήκη ἄρξεται ἐκδιδόμενη ἀπὸ προσεχοῦς Ἰανουαρίου. Καὶ ἡ συνδρομὴ σας ἀπὸ τότε ἄρξεται. Ἄν λείπει καὶ ἄλλος ἀριθμ. γράψατε νὰ τὸν συμπληρώσωμεν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἐνεκα τῆς ἐκτυπώσεως τοῦ μετὰ τοῦ προσεχοῦς φύλλου τῆς «Οἰκογενείας» δωρεὰν διανεμηθησομένου Ἡμερολογίου τῆς Οἰκογενείας, τὸ σημερινὸν φύλλον ἐκδίδεται ὀκτασέλιδον καὶ οὐχί, ὡς ἄλλοτε, δωδεκασέλιδον.

Ἐμπορικὸν Κατάστημα ΛΑΖΑΡΟΥ ΛΥΜΠΕΡΗ

Παρὰ τῇ πλατείᾳ τῆς Καπνικαρέας.
Ἐν αὐτῷ πωλοῦνται διάφορα εἶδη πολυτελείας, ἰδίως μεγάλη συλλογὴ βαπτιστικῶν.